

květen 2014

Wolkroviný

Adéla Navarova

Květen 2014

Obsah...1

Slovo úvodem...2

Anketa...3

Rozhovor...4

Mgr. Bronislav Klíč

Aktuality...7

Co se děje na GJW?

iQLANDIA Liberec

Maturity 2014

Úspěchy školy...15

ČR vs. USA...17

English Section...21

Biologické okénko...25

Povídky...28

Portál: Daleká cesta

Tajemné sny

Slovo redaktora

Vítám vás u dalšího čísla časopisu Wolkroviny.

Květen se nesl ve znamení maturit, a tak jim v tomto čísle věnujeme hned několik článků, a to z pohledu studentů třetích ročníků. Nás už to totiž čeká za rok taky...

Dále vám tu přinášíme rozhovor s dalším vyučujícím, tentokrát s Mgr. Bronislavem Klíčem.

V aktualitách o GJW se dozvíte, co se za poslední dobu na škole událo a co se ještě chystá.

V biologické rubrice si tentokrát můžete přečíst článek o tradičních exkurzích, například do Anthroposu v Brně.

Školní rok už se nám pomalu blíží ke konci, a tak vám přejeme, ať závěrečné písemky a uzavření klasifikace proběhne v co největším klidu.

Adéla Cekulová, O7.A

Máj... lásky čas, nebo vlastně spíš maturity čas...

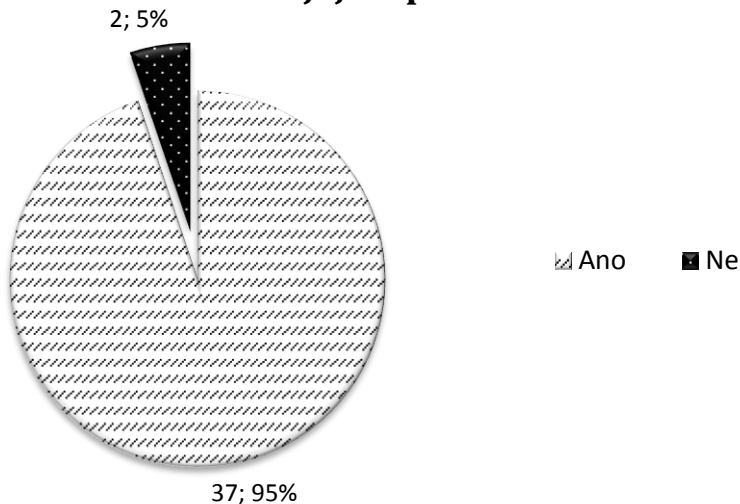
Jako každý květen se na naší škole jistý týden objevují studenti ve společenském oděvu a mnohdy byste je ani nepoznali, potkat je v obyčejný den na střední škole. Samozřejmě, že i učitelé se na tyto velmi oblíbené dny vyfíknou a vídat učitele (muže) v oblecích celý týden... to není na škodu. 😊 Ale myslím, že nic z toho naše maturanty nezajímá, vlastně si ani nedokážu představit, jak se v ten osudný den musí cítit. Velmi brzo se to však dozvím. Vždycky když se ráno objeví dívky v šatech a kluci v oblecích, býváme nervózní i za ně. Podaří se jim složit zkoušku dospělosti, nebo snad zazáří až v září? Tak či tak, není proč zoufat. Buď se můžete u knížek opalovat v dubnu a květnu, anebo o prázdninách. Ne, to si dělám jen legraci. Neudělat maturitu je nejhorší noční můra nás všech, alespoň hned po snech o výškách a pavoucích. 😊 Myslím, že celý příští rok nás budoucích maturantů se ponese v duchu: Udělat maturitu či neudělat maturitu? To je to oč tu bude běžet... a taky, že ten rok pěkně uteče. Podzim je krátký a po maturitáku už je to hned tu, neumím si představit, jak to všechno zvládneme, nejdřív si ale pojďme užít prázdniny a vybrat pěkné šaty na ples.

Naštěstí letošní maturanti už mají všechny hrůzy s maturováním za sebou a naše celá redakce srdečně gratuluje všem, co ji úspěšně absolvovali, a vy, co si to dáte podruhé, nezoufejte. ;-) Jak říkám, pořád je tu ještě to opalování...

Aneta Daněčková, 3.A

Anketa

Považujete možnost sledovat ústní maturity za dobrou příležitost, jak se dozvědět o jejich průběhu?

Jak už bylo řečeno v našem „fejetonu“, máj je maturit čas. Proto jsme se vás zeptali, zda považujete možnost sledovat ústní maturity za dobrou příležitost, jak se dozvědět o jejich průběhu. Výsledky nejsou překvapivé, neboť 95% z vás odpovědělo, že ano.

Někomu se totiž průběh maturit může zdát jako samozřejmý, ale na druhou stranu se pak také stává, že studenti v maturitním ročníku vlastně ani nevědí, jak to v maturitní učebně vypadá, jak si mají vylosovat otázku, kam si sednout... Jistě, je tam od toho třídní učitel a další členové komise, ale přece jen není na škodu se na „zkoušku dospělosti“ trochu připravit, no ne? ☺

Rozhovor s Bronislavem Klíčem

V tomto čísle našeho časopisu vám přinášíme rozhovor s Mgr. Bronislavem Klíčem, vyučujícím tělesné výchovy, který na GJW působí 26 let.

Proč jste se rozhodl stát učitelem?

Původně jsem přešel na pedagogickou fakultu ze strojárny, protože jsem si nedokázal představit zůstat v tomto oboru. S kamarádem jsme začali trénovat na talentové zkoušky a byli jsme přijati na tělocvik a brannou výchovu. Brannou výchovu mi po revoluci zrušili, takže teď jsem čistě tělocvikář.

Kde jste studoval?

Na pedagogické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci.

Jaké máte vzpomínky na střední školu?

Připadaly mi to čtyři zabitě roky, protože mě to nebavilo, byl jsem tam natlačený rodiči. Byli jsme sice dobrý kolektiv, každý rok se scházíme, ale nedovedl jsem si představit, že bych se tím živil. Kantoři byli šílení, vzpomínky mám opravdu jenom na kamarády, jinak hrůza.

Baví Vás učení? Přemýšlel jste někdy o jiném povolání?

Až mě to tady přestane bavit, tak skončím se školstvím.

Je něco, co Vás v tělocviku opravdu nebaví?

Určitě se nedá říct, že by studenti byli horší, naopak studenti v primách a sekundách jsou velmi šikovní a sportují. Z toho ale přijde

třída, kde je vidět, že děti jen sedí u počítače, špatně se stravují a vůbec netuší, co se svým tělem mají dělat.

Baví mě hry, protože baví i studenty, naopak gymnastiku děláme málo. Ale celkově dělám všechno – atletiku, gymnastiku, testy – protože se může stát, že někomu něco nejde. Jsem přísný, ale spravedlivý.

Jak hodnotíte GJW a studenty tady?

Chci nějakou další a jednodušší otázku...

Jaké jsou Vaše koníčky?

V první řadě samozřejmě sport jako takový. Dodnes hraju basket, po operaci páteře jsem bohužel musel skončit se squashem a badmintonem.

Na vysoké jsem vstoupil do vodáckého kroužku, se kterým jsem se dostal na Nový Zéland, Aljašku a do Nepálu. Vždycky jsme 14 dní sjížděli řeku a 14 dní byli v horách. V Evropě mám sjeto 100 různých řek.

Nebojím se výšek, takže mě baví horolezectví a vysokohorská turistika. U hor byl vrcholem Nepál. 13 let tady máme horolezeckou stěnu, takže jsem 2-3 krát týdně na stěně. S horolezci jsem byl na Mont Blancu – horolezecký kroužek, který tady teď funguje, byl původně lyžařský kroužek, takže jsem tehdy vytáhl sedm žáků na Mont Blanc. Založili jsme také zpívání u stromu v den před Štědrým dnem, které probíhá už 25 let.

Na Zélandu jsem skočil svého času největší bungee-jumping na světě. Tady u nás mám dva seskoky padákem, let balónem, na rogalu, plachtákem.

Největší adrenalin byl sjíždět rakouské řeky, to jsem se málem několikrát utopil, opravdu šlo o život.

V poslední době je mým koníčkem koloběžka – lepší jak kolo 😊

Pořád se snažím udržovat ve fyzické kondici. Za 26 let, co jsem tady, jsem nikdy nebyl nemocný – když jsem chyběl, tak to bylo pouze kvůli operaci. Proto jsem na žáky tak přísný, protože si myslím, že sport má souvislost se zdravím.

A na závěr jedno motto: „Kdo nechce, hledá důvody, kdo chce, hledá možnosti.“ Samozřejmě nesmí být člověk limitovaný zdravím.

Aktuality

Co se děje na GJW?

V pondělí 28. dubna na GJW proběhla astronomická přednáška profesora Kulhánka z ČVUT Praha s názvem „Byly nepřímo objeveny reliktní gravitační vlny.“

V pátek 2. května byly zahájeny písemné státní maturity didaktickým testem z matematiky a písemnou prací z anglického jazyka. V pondělí 5. května pokračovaly didaktickým testem a písemnou prací z jazyka českého, v úterý 6. května didaktickým testem z angličtiny a ukončeny byly ve středu 7. května didaktickým testem a písemnou prací z jazyka španělského.

V úterý 6. května proběhly přijímací zkoušky ke studiu na GJW v náhradním termínu.

Ve středu 7. května proběhl tradiční Majáles 2014.

Ve čtvrtek 8. května proběhly na GJW národní srovnávací zkoušky SCIO, na jejichž základě mohou být studenti přijati na vybrané VŠ bez přijímacích zkoušek.

V úterý 13. května se studenti kvarty A zúčastnili exkurze s geologickou tematikou do Zbrašovských aragonitových jeskyní pod vedením Mgr. Šárky Lakomé a Mgr. Hany Oříškové. Dále se vybraní studenti především z fyzikálních seminářů zúčastnili exkurze s fyzikální tematikou do iQLandie v Liberci pod vedením Mgr. Michala Vodičky a Ing. Radima Šuberta, Ph.D.

Ve středu 14. května se studenti prvních ročníků a kvint zúčastnili divadelního představení Jumping Drums.

V týdnu 19. – 23. května proběhly na GJW ústní maturity.

V týdnu 26. – 30. května se studenti třetích ročníků a septim zúčastnili tradičního sportovního kurzu na sportovištích v Prostějově a okolí.

V pátek 30. května se studenti anglických seminářů vedených Jessicou Jayne Maertín zúčastnili společně s Mgr. Michalem Markem exkurze do Olomouce.

V pátek 30. května byla v aule školy slavnostně předána maturitní vysvědčení.

Ve čtvrtek 5. června proběhne fotografování tříd a pedagogického sboru.

Klasifikace za druhé pololetí školního roku 2013/2014 bude uzavřena do pátku 20. června.

Science center iQLANDIA Liberec

V úterý 13. května 2014 vyrazila skupina 35 vybraných studentů do nově otevřeného science centra iQLandia v Liberci.

Ještě před příjezdem do Liberce jsme obdrželi dva

pracovní listy, asi abychom mohli předstírat, že něco děláme. Při vstupu do centra se asi někde stala chyba – přebýval jeden náramek pro vstup, přestože jsme si byli jistí, že jsme na zastávce autobusu po cestě nikoho nenechali. Tato záhada zůstala nevysvětlena.

Většina z nás se zastavila hned u první „atrakce“ ve vodním světě – psaní ve vodopádu. Pak jsme se po různých skupinkách začali rozcházet dále. Měli jsme však jen asi půl hodiny, protože ve dvanáct nás čekalo promítání v planetáriu.

Po návštěvě planetária jsme měli další tři čtvrtě hodiny na volné procházení expozic a po té jsme se zúčastnili přednášky Milana Holuska z České kosmické kanceláře. Tuto přednášku většina z nás využila k vyplnění pracovního listu souvisejícího s filmem zhlédnutým v planetáriu.

Od 14 do 17 hodin jsme si procházeli jednotlivé expozice centra. V expozici Člověk (konkrétně v části Lidské smysly) jsme si mohli například vyzkoušet, v jakém frekvenčním rozsahu slyšíme zvuk, nebo si třeba otestovat zrak. Z expozice Zvuková věž naše skupinka „utekla“ dost rychle, protože tam bylo mokro a zima – počasí se na květen moc nevydařilo...

V expozici Věda v domě jsme si vyzkoušeli

seskládat elektrický obvod, v Sexmisii jsme si mohli zahrát na antikoncepci a v GEOLab jsme si zacestovali časem. Naše skupinka ukončila procházení centra v expozici

Technické univerzity v Liberci, kde jsme například využili ovládání světla k vytváření „uměleckých“ fotek (což bylo naše vlastní inovativní využití).

Fotografie: Vendula Korsová, O7.B

MATURITY 2014

Maturity trochu jinak aneb maturitní týden 2014 z pohledu „obsluhy“

Po maturitách 2013 jsem prohlásila, že maturitní týden 2014 bude ten nejlepší, protože se nebude psát písemka z matematiky. Ne že bych ji neměla ráda – právě naopak, ale důležitý poznatek z maturit v roce 2012 i 2013 byl takový, že není dobré psát písemku z matematiky v průběhu maturitního týdne, protože pak tam píšu nesmysly... Každopádně my, jakožto maturitní tým ve složení Baruš Adamová, Barča Obrová, Barča Šmucrová, Hanka Čermáková, Michal Pokorský a Adéla Cekulová, jsme se na tento týden na rozdíl od maturantů těšili.

A jak že to tedy probíhalo?

Přestože
v pondělí mělo
ještě proběhnout
slavnostní
zahájení
a maturovat se
začínalo až v 9
hodin, s Hankou
jsme už po sedmé
ráno byly ve
škole. V chemické
laboratoři už
probíhaly

přípravy květin a my jsme byly poslány přikoupit růže. Po splnění této mise proběhl první level „tetrisu“ aneb jak naskládat chlebičky do lednice (ta je sice nová a větší, ale paradoxně jsme měly dojem, že se do ní vejde méně věcí).

Když dorazili Barča, Barča a Michal, začali jsme s přizpůsobováním si laboratoře k obrazu svému. Se zkušenostmi z minulých let jsme si také ihned zařídili šňůry na sušení utěrek a vlastně jsme se do laboratoře prakticky na celý týden nastěhovali.

První problém spočíval v kávovaru – tentokrát jsme dostali přístroj, který se na začátku snažil tvářit, že je chytřejší než my (možná proto, že pocházel z fyz-mat kabinetu). Hanka si tak vymrčela kávovar ze sekretariátu, se kterým se skamarádila už na maturitách 2012, ale nakonec zvládla i ten nový.

Jako tradičně se kolem půl jedenácté chodilo pro zákusky. My už jsme byli z minulého roku tak rozmazlení, že jsme si kupovali vždy nějaké jiné zákusky, než jaké zrovna byly pro učitele. Opět jsme ovšem museli řešit

problém jménem „malá lednice“ a proběhla tak první Hančina přestavba ledničky (která se mimochodem jmenuje Candy).

Někteří členové pedagogického sboru už si nějak začali uvědomovat, co se s obsluhou maturit stane příští rok, až se náš maturitní tým bude maturit účastnit v té méně příjemné roli. Padly tak názory, že bych měla maturovat hned v pondělí ráno, abych pak mohla zase obsluhovat...no co, stejně bych nejradši opravdu maturovala v pondělí...

Tentokrát dokonce ani nikdo nezahájil sebedestruktivní činnost a podařilo se nám nic nerozbít. Psychicky jsme taky byli zatím relativně v klidu, pouze Michal si v mrazáku vyráběl ledový čaj a skoro vyrobil nanuk...

V úterý vše probíhalo relativně normálně, až na to, že Hanka prováděla druhou přestavbu ledničky a jednou její částí útočila na Barču Š. Naštěstí bylo tentokrát prostorově méně náročné jídlo (obložené bulky a pletýnky), protože zůstaly pondělní chlebičky, kterým zezáátku dávala většina lidí přednost.

My jsme se rozhodli, že si na oběd objednáme pizzu, a tak začaly dohady na téma, kdo ji objedná. Tento úkol nakonec připadl na Michala. Už nám pomalu začínalo hrabat, takže i moje věta „Jdu si pro auto“ dávala v danou chvíli smysl. Důležitý poznatek tohoto dne byl ten, že Michal neslyší, když má hlavu v kávovaru.

Odpoledne nás čekala ještě jedna další akce. Část maturitního týmu (konkrétně Barča O., Hanka a Michal) se sešla u nás doma za účelem provedení první etapy pečení tzv. pídortu a píffinů. Ta spočívala v samotném pečení, vytvoření krému, nabarvení marcipánu a z něj vyřezávání π . Akce byla úspěšná a dokonce jsme ani nevyhořeli. Kromě toho jsme také založili jakýsi „fyzikální kroužek“, kdy i někteří antifyzikové (nebudu Hanku jmenovat ☺) prohlásili, že fyzika může být „celkem sranda“.

Ve středu náš maturitní tým doplnila už i Baruš Adamová. Ukázalo se, že jsme správně předpokládali, že k jídlu budou sýrové a šunkové bagety

(jsou tradiční středeční). Michal a Hanka se tak stali odborníky na půlení v podstatě čehokoliv pomocí téměř tupého mininože. Ani letos jsme se nevyhnuli zákuskům mutantům aneb zmutovaným větrníkům z Černobyly (tento pracovní název se uchytil už v roce 2012) s popisem „je to žlutý“.

Většina učitelů se začala dotazovat, jestli se nějak u obsluhy střídáme. Odpověď byla jasná – ne, obsazení laboratoře je pořád stejné. Kolem poledne jsme se s Barčou O. pouze vydaly do květinářství objednat kytku na další den.

Odpoledne následovala druhá etapa pečení u nás doma. Nejprve jsme s Barčou nazdobily píffiny a po pauze u televize, kdy se nikomu nechtělo nic dělat, jsme se vrhli na dort. Jeho pokrytí fondánem jsme raději nechali na Barču, která tento úkol zvládla na výbornou. Já jsem poté trénovala psaní vzorečků na fondán (ve škole jsem je trénovala na tabuli) a ostatní se dali do přípravy marcipánu – počítat obvod dortu a měřit marcipánového hada pravítkem může opravdu napadnout jenom nás. Nakonec jsme vše zvládli. Bylo hotovo ☺

Ve čtvrtek ráno proběhl další level „tetrisu“, protože byly netradičně chlebičky, zůstalo něco ze středy a také se do lednice musel vlézt pídort a píffiny. Při troše přemlouvání ledničky se to nakonec docela povedlo. Poté jsem se ujala mise „jak *nenápadně* dostat paní profesorku Šiškovou za námi do laboratoře“.

Jako tradičně ve čtvrtek už všem hrabalo. Na tabuli se postupně objevila včela (které později přibyl kyblíček s nápisem PYL) a následně i celý úl, dokonce se směrovkou a přistávací dráhou.

Když se Hanka s Michalem vrátili se zákusky, vydala se Barča pro kytku. Tu jsme tentokrát umístili do vázy (ne do kádinky jako loni). Kolem půl dvanácté přišla do laboratoře paní profesorka Šišková. Já jsem ji zadržela se slovy „napřed my“ a následně jsem jí začala přát. Byla jsem připravená na to, že zase dostaneme nadané, že k takovému věku už se nepřeje, takže jsem

po tomto malém přerušení pokračovala dál. Pak jsme paní profesorce předaly kytku a odnesly jí pídort a píffiny do kabinetu.

Odpoledne už se pak nic zajímavého nedělo. Snad až na to, že jsme s Baruž zůstaly v laboratoři jako poslední a sledovaly hokej. A když jsme odcházely, tak už jsme byly tak mimo, že jsme si ani pořádně nerozuměly...

Pátek už byl takový skoro odpočinkový den – na všech bylo vidět, že už se jim nechce nic dělat... Maturovalo se už jen dopoledne, a tak k nám chodilo docela málo lidí. K jídlu byly opět netradičně kuřecí a uzené bagety, zákusky už ani nebyly. S Hankou jsme si nějakou náhodou přečetly laboratorní řád a prohlásily, že porušujeme všechny jeho body.

Po vyhlášení výsledků ve 4. A, coby poslední maturitní třídě, jsme začali pomalu laboratoř uklízet. Byli jsme ovšem tak unavení, že jsme ji nakonec

opustili se slovy „necháme to na pondělí“. My někteří jsme se totiž neúčastnili sportovního kurzu a místo toho jsme pomáhali ve škole...to už je ale zase jiný příběh... ☺

Úspěchy školy

Středoškolská odborná činnost (SOČ)

Barbora Šmucrová, studentka septimy A, se v letošním školním roce účastní soutěže SOČ s prací věnovanou antimikrobiálním účinkům medu a propolisu. Ve čtvrtek 24. dubna se na Cyrilometodějském gymnáziu v Prostějově konalo okresní kolo, kde Barbora prezentovala a obhajovala svoji práci před tříčlennou komisí a postoupila do kola krajského. To se konalo ve středu 14. května na Pedagogické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. Barbora ve své kategorii (s největší konkurencí) zvítězila a postupuje tak do celostátního kola, které se bude konat v polovině června v Plzni.

Děkujeme za vzornou reprezentaci školy a přejeme mnoho úspěchu v celostátním kole soutěže.

Olympiáda ve francouzském jazyce

Ve čtvrtek 24. dubna 2014 se v Praze konalo celostátní kolo olympiády ve francouzském jazyce. Naši školu reprezentovali Tomáš Ovad z kvarty B v kategorii A2 a Adéla Navarová z kvarty A v kategorii A1. Oba studenti se ve svých kategoriích umístili na třetím místě.

Košíková dívek

V úterý 29. dubna 2014 družstvo dívek ve složení Monika Tilšarová, Hana Tilšarová, Eva Zatloukalová, Barbora Maťovčíková, Michaela Krátká a Adéla Neubauerová zvítězilo v krajském kole košíkové SŠ. Dívky se tak staly šampionkami Olomouckého kraje.

Fyzikální olympiáda

V pátek 25. dubna se sedm studentů vyššího gymnázia zúčastnilo krajského kola fyzikální olympiády konaného na Přírodovědecké fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. V kategorii D se nejlépe umístil David Surma z kvinty B na 5. místě a v kategorii B Martin Surma ze septimy B na 9. místě.

Školní časopis roku

I Wolkroviny slaví úspěch. Již druhým rokem se účastníme soutěže Školní časopis roku. V dubnu se v Olomouci konalo krajské kolo této soutěže, odkud náš časopis postupuje do kola celostátního, které se bude konat v prosinci v Praze.

Zdroj: www.gjwprostejov.cz

ČR vs. USA

Politeness and Manners in the USA

As a typical American I greet and smile at everyone I meet whether I know them or not. It may seem like a strange custom to Czech people, but the fact is that Czech people in small villages or while hiking through the mountains demonstrate the same behaviour. When I enter a room or walk past working people, I say, "Hello!" and don't worry about their ages nor whether we have already seen each other on a particular day. Another difference is that I will greet a group of people standing together only once, whereas a Czech person will greet each individual in that group. And if I say some other polite phrase to someone, such as, "Enjoy your meal!" I don't ALSO say "Hello," that would seem like overdoing it to me. If I arrive at a door sooner than someone else, I open it and hold it and don't care who is older or what their gender is. The person who has full hands or a heavier load has priority and I am sorry about it when I manage, in such a situation, to open the door with my elbow and someone with free hands walks through and lets me hold the door for them instead of taking it from me and holding it for me. I always say, "Thank you!" for services, for example, in a shop, where I ask the cashier if he or she isn't feeling tired. I always have a friendly word for the ladies to whom I give my dirty dishes in a dining facility and I always tell the cooks that the food tasted good when it's true. If someone's clothing suits them, I praise their appearance and, if they don't believe me, I just keep repeating myself until they realise that I mean it sincerely. I avoid using vulgarisms and obscenities, especially while speaking a language which isn't my native tongue,

because I assume that I can never have the proper feel for what is appropriate and what is strong language. My father taught us, that whoever has a sufficient vocabulary is able to say exactly what they want to say, politely. When I see that someone is lost, I ask what they are looking for and if I can help them. If someone is injured, I ask what happened and wish them a speedy and complete recovery. If I happen to meet two people I know at the same time, and they don't know one another, I introduce them to each other. When I receive a gift from someone, I don't feel obligated to return the favor, but I always say, "Thank you," often in writing. If I have promised to be somewhere and then I can't make it or can't be there on time, I let them know as soon as I can or apologize as soon as possible afterwards. If I have lost a library book, I report and pay for the loss. If I am in a relationship, going together with someone, I tell my love the truth, so that we both know what's going on, which is only fair. All of this together and more makes up my basic way of being polite. My behaviour is pleasing to me and, although I have been in the Czech Republic for 21 years, I still haven't changed my American ways.

Zdvořilost v USA

Jako správná Američanka, když potkám neznámé lidi, usměji se na ně a pozdravím je. Na první pohled cizí zvyk vlastně existuje i tady – na malých vesnicích a na horách. Když přijdu někam, kde jsem hostem, nebo jdu kolem pracujících lidí, opět zdravím. A přitom vůbec neřeším, kdo je starší nebo jestli jsme se s daným člověkem ten den už zdravili. Rozdílnost spočívá také v tom, že Čech zdraví každého jednotlivce zvlášť, zatímco já zdravím skupinu vespolek. Také

nezdravím v případě, když řeknu jinou zdvořilostní frází, například „Dobrou chuť“, to mi už přijde nadbytečné. Když přicházím ke dveřím dříve než někdo jiný, otevřu je a držím - a to bez rozdílu pohlaví a věku. Přednost by měl mít ale ten, kdo má plné ruce nebo těžké břemeno, a tak mi to trochu vadí, když velkou snahou otevřu dveře třeba loktem a jiní projdou, aniž by mi ty dveře podrželi. Vždy poctivě děkuji za služby, například v obchodě, kde se také ptám pokladních, zdá nejsou unaveni. V jídelně mám vždy dobré slovo pro osobu, která po mně umývá špinavé nádobí, a kuchařky vždy pochválím, když mi něco chutná. Když to někomu sluší, opět vždy chválím. Když vidím, že mi ten člověk nevěří, chválím ho opakovaně, dokud mu nedojde, že to myslím upřímně. Snažím se nepoužívat vulgarismy a sprostá slova, zvláště když mluvím v cizím jazyce, protože předpokládám, že nemám odhad, jak to slovo působí silně na rodilého mluvčího. Táta nás učil, že kdo má dostatečnou slovní zásobu, dokáže se vyjádřit úplně přesně a přitom zdvořilé. Když vidím, že někdo bloudí, zeptám se, co hledá a zda mohu pomoci. Když vidím, že někdo má úraz, tak se zeptám, co se mu stalo a přeji pevné uzdravení. Když potkám někde na veřejnosti dva známé a vidím, že se mezi sebou neznají, představím je navzájem. Když dostanu od někoho dárek, nemám pocit povinnosti ho také něčím obdarovat, ale vždy poděkuji, často písemně. Když slíbím, že někde budu a nemohu nebo mám zpoždění, dám vědět co nejdříve, případně se při první příležitosti omluvím. Když ztratím knihu z knihovny, nahlásím ztrátu a za knihu zaplatím. Když mám vztah, s někým chodím, říkám své lásce pravdu, ať víme, na čem jsme, ať je to fér.

To všechno patří u mě k základní zdvořilosti, těší mě se tak chovat a ani za 21 let v ČR jsem se v tomto nezměnila.

Jessica Jayne Maartin

Zdvořilosti v ČR

Všichni na světě by měli udržovat určité zásady a zdvořilosti. Většinou se tomu tak neděje a svět začíná ztrácet svou hodnotu. Zeptejte se sami sebe, kdy jste naposledy viděli někoho, jak pomáhá stařence přejít rušnou ulici, nebo někoho jak poděkuje za jídlo ve školní kuchyni?! Ale nebavme se globálně, zaměřme se na to, jaké zdvořilosti se aspoň snažíme udržet my v České republice.

Když vidíme nějakého učitele, který nás učí, určitě ho pozdravíme. Neděje se tomu tak u učitele, který nás ještě neučil, což je docela normální (i když jsem v primě od učitele párkrát slyšel, aby tomu tak bylo).

Slušní lidé se snaží opravdu ve všech ohledech pomáhat starším a smyslově či jinak postiženým. Snaží se pomoci přejít silnici, nebo vzít jejich těžké břemeno.

Snažíme se mluvit slušně, i když ve věku teenagera je to spíše výjimka.

Myslím si, že zdvořilosti se více objevují u žen a u lidí, kteří jsou za takové věci placeni jako např. prodavačky, zdravotní sestřičky, pečovatelky, učitelé atd.

I v Česku (díky bohu) existují i hodní lidé, kteří tyto zdvořilosti mají na denním pořádku - skauti. Tito dobří lidé ctí tyto hodnoty a pečlivě je dodržují.

Daniel Rozehnal, O2.B

English Section

Story

What happened at three in the morning when the phone rang?

GJW students answer:

I was sleeping in my bed, having a really nice dream, which I don't remember now. At that moment, I thought somebody wanted to kill me, Eliška Koblerová, but then, realising it was just my phone, I said "Hello" and "Who's there?" Strangely, nobody answered. On the way back to my sweet bed, I caught a glimpse of a yellow light in my bathroom. "Oh, no! Can I just go to sleep, please?!", I said and went to the bathroom to find out just what had just happened.

I looked in the bathroom, but there wasn't anything there. I started to be very angry, so I shouted, "Are you kidding me? Leave me alone!" Suddenly a big yellow ghost appeared in my living room and said, "Go out of this house or you're going to die here!" I was so scared that I just ran out of the building.

The next day in the morning, I woke up in my bed as usual. It had obviously been just a dream and everything was OK. When I arrived in my bathroom to take my daily shower, I saw a big yellow text on the wall: "GO AWAY!" Well, probably it wasn't just a dream after all. I went to see my Grandma for some advice about ghosts. While I was away, my house was completely destroyed! By an earthquake...Who would have expected that?

Later I found out that it wasn't a ghost, but an angel, who was protecting me. He saved my life and I will always be thankful for that.

I, Eliška's schoolmate, felt really tired, so I was very upset that someone had woken me up.

I knew then that something wrong was happening. I didn't understand the strange voice at first, but then I recognized that he was talking about some dangerous people on the street. Looking out of the window, I saw them. They weren't alive at all, but they weren't dead either.

When they saw me in the window, they turned and tried to get into my house. One of them broke the window and got inside. It attacked me. I'm saying it, because it wasn't a man. It was something different.

I didn't know what to do. I felt that I couldn't move, but I picked up a lamp and hit it with a blow to its head, which didn't hurt it. Then I realized that it wants to kill me, that I couldn't stop it only by using my hands. And then I had an idea...

I, Matouš Hynek, woke up very slowly, and not easily at all. I sat on my bed and, for a few seconds, forgot, that the phone was still ringing. So I got up and, for a while, kept standing there, and stretching my body. Then I started my journey across my bedroom, okay, it took about five seconds. When I got to my phone, I realized that I wasn't awake at all. I took the phone and said: "Hello" with my sleepy, calm voice. There was silence on the other side for the first moment, and for the second one, too. So I put the phone back down and sat down on the armchair next to it, tired of this night procedure. I closed my eyes, and started falling asleep. Luckily for me, in the same way, the phone rang again, and, this time, I took it fast. And shouted, "What?" There was silence again, but, suddenly, some energetic woman's voice said: "Hello, here is your favorite mobile phone operator, do you have time for me?" I stood up and shouted, "Are you freaking kidding me?" and then I turned the phone call off. I jumped into my bed and fell asleep.

It was just a minute before I fell asleep. In the next few seconds my anger was replaced by fear. I realized that I was home alone and that I didn't know where my mother was. I really couldn't remember if she told me where she was gonna be or not. I was so scared that she had had some car crash or that someone had attacked her. So I ran to pickup the phone. At first I didn't hear anything, but then I heard someone screaming and after that some cracking sound. When I did not hear anything further, I started to panic, until I finally heard my mother. She was laughing all the way and that made me really mad and confused. When she stopped, she told me that she was at work, because she had too much to do and when she finally had everything done she wanted to call me so that I wouldn't worry about her. But because she is clumsy she dropped the mobile phone just at the time when I answered it. So that was it. My mother really scared me for nothing.

When I, Martina Výmolová, heard the urgent tone, telling me that my Mum had been hospitalized an hour ago, I immediately I went for my car and drove to the hospital. But, when I arrived, I found out that the nurse had had a wrong number and it wasn't my Mum who had been hospitalized. When I got home, my Mum was already there. I was so happy that she was OK!

I, Alexandra Müllerová, was still awake, because I was working on my new book. After a moment, somebody started knocking at my door. I began to be a little bit scared, so I turned all the lights in the house on. As soon as I opened the door and saw the person behind it, I started laughing. It was my husband dressed like a woman. He came to distract me from my work. But one thing stayed unclear, who was calling me?

I, Petr Začal, was still awake, because I was doing my homework. It was wierd. Exactly at three o'clock somebody was calling. I was surprised when I looked to see who it was; the number was hidden. I was really scared, because I knew that it was going to be some kind of murderer. I didn't want to answer it, but after a while I was too curious and I picked up the phone. Fortunately, it was my good friend, who wanted to sleep over in my flat, because he was too drunk to drive home.

I, Jan Zbránek, only heard the voice saying: At 3:15 you'll die. Then something cut the electric wire and I was in darkness. So I took some candles and I went to the kitchen for a little breakfast. After that meal, I took my hunting knife and crossbow and I went to the living room.

Now it is 3:15 and the main doors are opening. I am aiming at a big scary man with red, evil eyes, with enormous muscles and with a big metal hammer, which is covered with dry blood. I am pulling the trigger on my crossbow and a crossbow dart is hitting him on his ugly head. Bull's eye! The man is falling on the floor. He's changing into a big hunk of ash.

I took a vacuum cleaner and cleared up the hall. Ten minutes afterwards, I went back to bed.

And that, my children, is how I survived.

The End

Biologické okénko

„POJEDEME NA EXKURZI!“

Tak tuhle větu většina studentů slýchává velmi ráda. Mnohdy je jim i jedno, kam se pojede, ale vidina opuštění školy, byť jen na jediný den, je lákavá. Ale ne všichni vidí jen možnost „ulít se“, mnozí se opravdu těší, že něco nového poznají nebo zajímavého zažijí. Exkurze s biologickou tematikou, jak s oblibou píše pan zástupce, probíhají celoročně, ale s blížícím se koncem školního roku, jich trochu přibývá.

Na podzim téměř pravidelně navštívujeme Pavilon Anthropos v Brně. Studenti tercie a septimy zde shlédnou trvalou expozici zaměřenou na evoluci člověka. Během odborného výkladu se seznámí s našimi předky, více či méně podobnými spíše opicím. Na studenty čeká nejenom Homo habilis, Homo erectus a neandrtálec, ale také mamut v životní

velikosti a repliky nástěnných prehistorických maleb z jeskyní Altamira (Španělsko) a Lascaux (Francie).

Jeskyně jsou cílem našich „výprav“ pro studenty kvart. Krasové jevy jsou ideálním doplňkem pro rozšíření učiva geologie. Největším lákadlem jsou Punkevní jeskyně, kde je součástí prohlídky i tradiční plavba na lodičkách. Pohled z horního můstku na dno propasti Macocha také

nikdy nevynecháme. Letos v květnu se chystáme navštívit Zbrašovské aragonitové jeskyně v Teplicích nad Bečvou. Jak už název napovídá, krápníky zde nejsou z kalcitu, jak to bývá nejčastěji, ale z podobného nerostu aragonitu. Hned vedle je naše nejhlubší propast - Hranická, jejíž dna ještě nebylo dosaženo.

Maturanti v posledním ročníku probírají genetiku, a proto je Brno také pro ně vhodným cílem na exkurzi. Johan Gregor Mendel, zakladatel genetiky, zde působil jako opat Augustiniánského kláštera, kde je dnes jeho muzeum. Jeho pokusy s hrachem, které zná celý svět, prováděl po 10 let právě zde!

V učebním plánu pro kvinty a 1. ročníky je botanika a tak se věnujeme téměř celý rok rostlinám. Dříve jsme jezdili do Botanické zahrady v Praze Tróji, kde je nádherný skleník Fata Morgána a pravidelně se tam v dubnu líhnou úžasný tropičtí motýli. Nyní častěji navštěvujeme skleníky Botanické zahrady v Olomouci, které jsou blíž.

Pro sekundu a sextu je nevhodnější navštívit zoologickou zahradu. V hodinách biologie se celý rok zaměřujeme na živočichy, a proto velice často jezdíme do ZOO Lešná. Odborný výklad, zde bývá velmi zajímavý a poutavý. Olomoucká ZOO je sice blíž, ale ZOO Lešná je prostě oblíbená (navíc má slony, gorily a tučňáky!).

Nově v nabídce asi brzy přibude exkurze do areálu Živá voda v Modré blízko Velehradu. Je zde expozice zaměřená na život ve vodě i kolem vody. Seznámíte se zde s mnoha vodními živočichy i rostlinami řeky Moravy, přilehlých potoků a tůní. Na návštěvníky čekají dále typické moravské biotopy s bylinami a dřevinami, jako například: lužní les, mokřady, slunná stráň Pálavy. Největším lákadlem je však podvodní prosklený tunel. Nachází se v hloubce 3,5 metrů pod hladinou a je možné zde velice z blízka pozorovat největší sladkovodní rybu vyžu velkou (zde mají dvoumetrový exemplář!), která má nejlepší kaviár (jikry). I mnoho dalších našich druhů sladkovodních ryb je zde na dosah ruky.

Na závěr nezbývá, než dodat: "Hurá, pojedeme na exkurzi!".

Mgr. Šárka Lakomá

Portál: Daleká cesta

Kapitola 14: Obléhání

V celé hoře se elfové připravovali na bitvu. Nejspíš velice krvavou bitvu. Nikdo s nikým neprohodil ani jediné slovo, prostě jen spěchali se zásobami jídla. Já se hloupě ptal Gallise, co budeme dělat. „Bojovat,“ řekl a dál si upravoval výzbroj. Podíval jsem se znova škvírou ven. Uviděl jsem znova obrovskou armádu, ale tentokrát jsem uzřel víc. Poznal jsem tam muže, po kterém jsem kdysi dávno hodil tu bájnou dýku i muže z pokerového turnaje. Přestože mě nemohl vidět, díval se mlčky přímo na mě. Marogardus volně visel ve vzduchu, kdyby to šlo, řekl bych, že přemýšlí, ale bez těch očí, bez nosu, nešlo to moc poznat. Asi meditoval. A pak to se mnou málem seklo. Poznal jsem svého kamaráda Adama, toho, který mi nadával, že za vše můžu já. Ale nebyl nějak svázaný nebo tak něco. Byl na čestném místě kousek od Marogarduse, jen tak postával s rukama v kapsách v nějakých nových kalhotách, na sobě uniformu. Ale ne jen ledajakou. To byla asi generálská uniforma. To nám ještě scházelo. Můj starý kamarád se proti mně spíkl. Vlastně si na mě najal rovnou armádu! Co hrozného se mu asi muselo stát, když je na mě teď tak naštvaný? A najednou jejich jednotky začaly odcházet od hory. Uf. Možná zjistili, že máme větší armádu. Nebo si to alespoň mysleli. A pak se to zvrtilo. Zezadu odněkud z hory se ozval bitevní křik. Pochopil jsem, co se děje. Věnoval jsem poslední znechucený pohled Marogardusovy, oživlé mrtvole, která právě pouhou myslí nechala vybuchnout kus hory tak, aby vzniklým průchodem mohla proletět. Adam v klidu a se ctí kráčel vedle něj.

Kapitola 15: Ta nejkrvavější bitva

Běhal jsem sem a tam, pobíjel nepřátelské vojáky, zdálo se, jako by z nějaké staré zaprášené chodby, kterou museli objevit, nebo kterou jim někdo otevřel, vycházeli pořád noví a noví vojáci. Párkrát jsem potkal Gallise, pral se hlava nehlava, jen aby hlavní elfské stanoviště nepadlo. Moje dýka asi byla naše tajná zbraň, projížděla ocelí jako máslem, skoro jako by samotné brnění temných jezdců poznalo čepel, která kdysi porazila jejich pána, a proto bodným ranám uhýbalo a vytvořilo skulinu, kterou jsem mohl nepřátele smrtelně zranit. Opravdu, jen co se jich čepel dotkla, jako by se rozpadli na hromadu šedého páchnoucího prachu. Také se mi s ní dobře léčilo, takže jsem skoro každého dokázal zachránit ze spárů smrti. Tato bitva mě začínala bavit.

Už to vypadalo, že začínáme převažovat nad vojsky nepřítele, když v tom konečně pro nepřítele dorazil jejich pán. Dalo by se říct, že se Marogardus tvářil vítězoslavně, jako by konečně našel tu správnou „chodbu“ k jeho odplatě. Vedle něj stál Adam ve válečné zbroji. Morálka nepřátelských vojáků se opět nebezpečně pozvedla, začali se zase bít, možná jen proto, aby je jejich pán po vítězné bitvě pochválil za statečnost. Mě ale hned bylo jasné, že Marogardus je nesleduje. Vycítil mou dýku. Začal jsem utíkat. Věděl jsem, že dokud nebudu po smrti, nebude mít Marogardus klid. Adam se hned pustil do boje proti elfům, zřejmě se také přiučil magii, protože se najednou objevil mezi našimi a naráz asi pěti stál hlavu.

Utíkal jsem přes všechny možné chodby, kličkoval mezi mrtvými a snažil si jich nevšímat. A najednou se přede mě postavil ten elf, kterého jsme s Gallisem viděli na hradě, jak zneškodnil vlkodlaka. Potom jsme s ním měli menší potyčku, při které jsem mu vrazil Gallisův meč do zad. Prohlásil: „To já jsem vpustil nepřátelská vojska starým vchodem sem.“ A začal se mi posmívat. Rozběhl jsem se proti němu a on se bleskově objevil za mnou. To jsem ale čekal a vystřelil jsem po něm blesk. Na překvapeného se lépe útočí, a proto bylo z pár sekund po všem. Odpočíval jsem a úplně zapomněl na blížící se hrozbu, Marogarduse. Ten mě překvapil a odstřelil bleskem mou dýku. Chystal se to ukončit, ale ve chvíli, kdy na mě vyslal nejspíš smrtelnou ránu, celý jsem se zachvěl a najednou stál u své dýky. Nepřemýšlel jsem nad tím a vrhl se do boje proti živé mrtvé legendě.

Jan Pácl, O2.A

Tajemné sny

Snad všem lidem se už někdy zdál sen o tom, jak někdo zemřel nebo jak oni sami padali třeba ze srázu a podobně. Tohle bylo ovšem něco naprosto jiného. Jednou šla Catherine ještě s partou kamarádů ze školy ven. Byla to parta z malinkatého městečka, kde každý znal každého, a které jste křížem krážem rychlou chůzí obešli klidně za půl dne. Inu, vyšli ven a hned se rozběhli na blízkou louku, která byla poseta květinami a vedle které tekla říčka. Byla to krásná krajina, na které se v podstatě nedalo ztratit, protože zde po lesích, stromech nebo keřích, nebylo ani stopy.

Hráli si zrovna s balónem, když v tom najednou Catherine uslyšela něco, jako zavrčení nebo zaštěkání, ale ignorovala to. V tom najednou jeden z přátel (Jack) zmizel. Všimli si toho a hned jej začali hledat. Mysleli si, že se jen někde schoval, ale v tom ho Catherine uslyšela. Věděla sice, že je ten zvuk v její hlavě, ale když šla po jeho směru, zesiloval se. Přátelům to řekla a oni se ihned vydali za ní.

Šli převelice dlouhou cestu, ale zdálo se, jako by šli pár metrů. Nakonec došli do velikého a na první pohled opuštěného lesa. Nevěděli, jak se tam les ocitl, a jak se oni ocitli v něm, ale šli pořád a pořád dál. V tom uslyšeli příšerný, hlasitý dětský křik. Křik malé, vyděšené holčičky.

Ihned změnili směr a vydali se za tímto křikem. Uviděli Jacka, který měl tričko celé od krve. Brečel nad mrtvolou malé holčičky. Ptali se ho, co se stalo. On neodpovídal, jen brečel. Po chvíli najednou zamumlal: „To oni, to vlci zabili moji sestru!“ Přátelé se na něj smutně a nechápavě podívali. Jeho sestra totiž před několika lety nešťastnou náhodou zemřela. Když tu se najednou všichni lekli. Příšerné zavrčení se ozvalo, odněkud z lesa. „Vlci se vrátili,“ zavolal Jack. Zaútočili přímo

na partu kamarádů. Jeden z vlků se vrhnul na Catherine. Málem ji zabil. Jeho dráp se jí však zachytil na tričko a vytrhl se přímo z vlkovi tlapy.

Vlk příšerně zavyl, a v tom se Catherine probudila. Byla vyděšená a nevěděla, co se děje. Uvědomovala si ale, že je v bezpečí svého pokoje. „Byl to jen sen,“ řekla si. Najednou rozevřela pěst a z ní vypadl vlčí dráp. Catherine se strašně polekala, rychle se nachystala a rozběhla se za kamarády. Měla ale strach hlavně o Jacka. Když ale přiběhla k jejich domům, nikdo tam nebyl. Dokonce ani rodiče dětí. Nikdo. Běžela na louku, na které je viděla na začátku svého „snu“. Naštěstí na louce byli všichni. A všichni stejně zmatení, jako Catherine. Jack měl tričko od krve a ostatní je měli roztrhaná, asi od vlků, ale nikdo si nic nepamatoval. Jen Catherine.

Inu šli domů a potom do školy. Společně si řekli, že na to zapomenou. Když přišli do školy, paní profesorka jim představila novou žákyni. Catherine si vzpomněla na holčičku v lese. Když ji uviděla, prohnalo se jí hlavou „Jackova sestra!“. Jack ji ale viděl poprvé a ostatní prý taky. Bylo to tak zvláštní. A Catherine se ptala sama sebe: Byl to jen sen nebo štěstí? Kdyby se najednou neprobudila, zemřela by? A je tohle všechno vlastně vůbec možné...?

Valerie Cekulová, O1.B

Redakce

Adéla Cekulová

Valerie Cekulová

Aneta Daněčková

Vendula Korsová

Adéla Navarová

Jan Pácl

Daniel Rozehnal